

Ἐπὶ τῇ ἱερᾷ Μνήμῃ
τῆς Ἁγίας Ὁσιομάρτυρος Ἀναστασίας τῆς Ρωμαίας

29η Ὀκτωβρίου

**Οἱ γιατροὶ μιλοῦν γιὰ θαῦμα, ἀλλὰ...
ἐκεῖνος παραπέμπει στὴν Ἁγία Ἀναστασία***

Θεοπούλας Παναγιώτου

Πρόλογος

ΣΕ ΕΠΟΧΕΣ ποὺ ὀλοένα καὶ περισσότεροι ἄνθρωποι στρέφονται πρὸς τὰ γήινα καὶ ἀγνοοῦν καὶ περιφρονοῦν καὶ ἀμφισβητοῦν τὴν Οὐράνια Πολιτεία, σὲ ἐποχὲς ποὺ λησμονοῦν καὶ εἰρωνεύονται τὸν Δημιουργό, Ἐκεῖνος δὲν παύει νὰ δείχνει, διὰ τοῦ Υἱοῦ Του καὶ Σωτῆρος μας Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν Ἁγίων Του, τὴν ἀγάπη Του.

Δὲν παύει νὰ φροντίζει, μὲ τὸν μοναδικὸ τρόπο ποὺ Ἐκεῖνος γνωρίζει, αὐτοὺς ποὺ τὸν ἀναζητοῦν. Δὲν παύει νὰ καλεῖ, ὡς Καλὸς Ποιμένας, τὰ ἀπολωλότα πρόβατα, ἐνισχύοντας τὴν πίστη τους. Δὲν παύει νὰ γιατρεύει, νὰ κατηχεῖ καὶ νὰ ὀδηγεῖ τὸ πρὸ τέλειο δημιούργημά Του μέσα ἀπὸ σειρὰ ἀνεξήγητων, γιὰ πολλοὺς ἀπὸ ἐμᾶς, γεγονότων, τὰ ὁποῖα εἴθισται νὰ ὀνομάζουμε σήμερα θαύματα.

Σὲ καιροὺς λοιπὸν γενικῆς ἀμφισβήτησης καὶ κλονισμοῦ τῆς πίστεως, ὁ καλὸς Θεὸς συνηθίζει νὰ μιᾶ καὶ νὰ ἐπικοινωνεῖ μὲ τρόπο θαυματουργικό, ὥστε οἱ πιστοὶ ποὺ γεύονται τὴν δωρεὰ τῆς Χάρης τοῦ Ὑψίστου, νὰ ἀποκτοῦν βιώματα τέτοια, τὰ ὁποῖα καθιστοῦν ἀκλόνητη τὴν πίστη τους.

“Όλοι λίγο-πολύ οί Χριστιανοί ἔχουμε γευθεῖ καί ζήσει – ἂν καί δέν τὴν ἀξίζουμε– τὴν θεία Χάρη, ἔχουμε βιώσει στὴν προσωπική μας ζωὴ τὸ θαῦμα. Καί οί περισσότεροί ἀπὸ ἑμᾶς δέν παύουμε νὰ τὸ ἀναζητοῦμε μέχρι καί τὴν τελευταία ἀναπνοή μας.

Τὸ θαῦμα, ποῦ ἀποκλειστικὰ παρουσιάζει στὸ τεῦχος αὐτὸ ὁ «Στύλος Ὁρθοδοξίας», σχετίζεται μὲ ἕναν 35χρονο νεαρό, ὁ ὁποῖος κτύπησε πολὺ σοβαρὰ μὲ τὸ ὄχημα ποῦ ὄδηγοῦσε καί ἐνῶ οί γιατροὶ εἶχαν σηκώσει τὰ χέρια ψηλὰ καί περίμεναν τὸν βέβαιο κατ’ αὐτοὺς θάνατο, ἐκεῖνος ἔζησε τὸ θαῦμα, μέσα ἀπὸ τὴν θεία παρέμβαση τῆς Ἁγίας Ἀναστασίας τῆς Ρωμαίας.

Τρία χρόνια μετὰ τὸ θαυματουργικὸ γεγονός, πήραμε τὴν ἄδεια τοῦ νεαροῦ καλοῦ φίλου καί συνεργάτη νὰ δημοσιεύσουμε τὸ θαῦμα, ὑπὸ τὴν προϋπόθεση πὼς δέν θὰ δημοσιεύσουμε τὰ στοιχεῖα του. Καί αὐτό, γιατί δέν ἐπιθυμεῖ νὰ γίνῃ «τροφή» στὰ τηλεοπτικὰ κανάλια καί σὲ κάθε λογιῆ «περιέργους» σύγχρονους ἀμφισβητίες τῆς ἀδιάλειπτης παρουσίας τοῦ Θεοῦ.

Ἡ διήγηση τοῦ ἀγαπητοῦ Κώστα συνδέεται, ὅπως ἤδη ἀναφέραμε μὲ τὴν Ἁγία Ἀναστασία τὴ Ρωμαία, τὴν μνήμη τῆς ὁποίας ἡ Ἁγία Ἐκκλησία μας τιμᾷ στὶς 29 Ὀκτωβρίου. Λείψανα τῆς Ἁγίας Ἀναστασίας σώζονται στὴν Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Ὁσίου Γρηγορίου στὸ Ἅγιο Ὄρος.

Στὸ Μοναστήρι μάλιστα αὐτό, στὶς 12 Νοεμβρίου (29 Ὀκτωβρίου, μὲ τὸ Παλαιὸ Ἡμερολόγιο), γίνεται μεγάλο Πανηγύρι. Ἡ Ἑορτὴ αὐτὴ ἔχει ἀποκτήσει ἐδῶ καί τρία χρόνια γιὰ ἕναν ἐκλεκτὸ φίλο καί συνεργάτη τοῦ «Σ.Ο.» ξεχωριστὴ σημασία, ἀφοῦ διὰ μέσου τῆς Ἁγίας Ἀναστασίας, βίωσε τὸ θαῦμα κατὰ τέτοιο τρόπο, ποῦ ἄφησε ἀνεξίτηλα τὰ σημάδια στὴν ζωὴ του.

Βέβαια, ὁ στενὸς κύκλος του, ἀλλὰ καί ὁ Ἡγούμενος τῆς Μονῆς τοῦ Ὁσίου Γρηγορίου, Ἀρχιμανδρίτης π. Γεώργιος Καψάνης, γνωρίζουν τὰ στοιχεῖα καί ἐκ τῆς διηγήσεως θὰ κατανοήσουν σὲ ποιὸν ἀναφέρεται ἡ διήγηση.

Τὸ ἀτύχημα

Ο ΝΕΑΡΟΣ Κώστας, πατέρας δύο ἀνήλικων παιδιῶν, ἐπέστρεψε ἀπὸ τὴν Ἀθήνα στὴν πόλιν πὸν κατοικεῖ, στὶς 11 Σεπτεμβρίου 2002, μὲ τὴν μοτοσυκλέτα του, μεγάλου κυβισμού. Εἶχε μόλις τακτοποιήσει ὀρισμένες ἐργασίες καὶ ἐπέστρεψε καταπονημένος.

Κατὰ τὴν διαδρομὴ, ἡ μοτοσυκλέτα ἀνατρέπεται καὶ ὁ ἴδιος στὴν κυριολεξία ἀπογειώνεται καὶ πέφτει μὲ ὀρμὴ σὲ μιὰ κολώνα. Ἡ σύγκρουση, ὅπως διηγεῖται ὁ ἴδιος, προκαλεῖ θραύση στὴν λεκάνη καὶ στὰ πλευρὰ καὶ στὶς ἀπολήξεις τῶν πέντε χαμηλῶν σπονδύλων τῆς σπονδυλικῆς του στήλης.

Μία ἐκ τῶν ἀπολήξεων κόβει μιὰ φλέβα, ἡ ὁποία προκαλεῖ, σύμφωνα μὲ τὴν διάγνωση τῶν θεραπόντων ἰατρῶν, ὀπισθοπεριτοναϊκὸ αἱμάτωμα ἀπὸ τὴν ἐσωτερικὴ αἱμορραγία. Τὸ γεγονός αὐτὸ ἔκανε τοὺς γιατροὺς νὰ σηκώσουν στὴν κυριολεξία τὰ χέρια, ἀφοῦ τέτοια περίπτωση δὲν δεχόταν χειρουργικὴ ἐπέμβαση.

Μετὰ τὴν πάροδο 24 ὥρῶν στὴν ἐντατικὴ, ὁ Κώστας ἐξαντλημένος ἀπὸ τὴν ἀπώλεια αἵματος, ὀδηγεῖται στὸ χειρουργεῖο. « Ἦμουν ἐτοιμοθάνατος, εἶχα χάσει τρία κιλὰ αἷμα, ὅταν οἱ γιατροὶ ἀποφασίζουν νὰ κάνουν μιὰ προσπάθεια σωτηρίας. Μὲ χειρουργοῦν στὴν κοιλιακὴ χώρα γιὰ νὰ μὴν μὲ ἀφήσουν νὰ πεθάνω, ὅπως οἱ ἴδιοι εἶπαν ἀργότερα, χωρὶς ἰατρικὴ προσπάθεια.

Ἡ ἐγχείρηση ἀποτυχαίνει, ἀφοῦ δὲν κατάφεραν νὰ φθάσουν στὸ σημεῖο πὸν χρειαζόταν καὶ ἀπλῶς περίμεναν, ὅπως ἔλεγαν, νὰ πεθάνω », διηγεῖται ἐμφανῶς συγκινημένος σήμερα ὁ Κώστας.

Τὸ ἀνεξήγητο

ΚΑΤΑ περίεργο ὁμως τρόπο καὶ ἐνῶ οἱ δικοί του ἀνέμεναν τὸ μοιραῖο, ὁ Κώστας ἔζησε. « Ἡ φλέβα ἔκλεισε μόνη της καὶ οἱ γιατροὶ μιλοῦν μέχρι σήμερα γιὰ θαῦμα », λέει.

Ἡ νεαρὸς πατέρας παραμένει στὸ νοσοκομεῖο ἐπὶ δέκα ἡμέρες. Γυρίζει ἐν συνεχείᾳ σπίτι του καὶ μετὰ τὴν πάροδο 15 ἡμερῶν περνᾷ καὶ πάλι τὸ κατώφλι τοῦ νοσοκομείου γιὰ μιὰ ἀκόμη ἐπέμβαση, μὲ τὴν ὁποία καθαρίζεται τὸ αἱμάτωμα.

Στὶς 26 Ὀκτωβρίου τοῦ 2002, ἀνήμερα τοῦ Ἀγίου Δημητρίου, ἐπιστρέφει στὸ σπίτι του, στὴν καλὴ σύζυγο καὶ τὰ δύο κοριτσάκια του. Ἡ βελτίωση στὴν ὑγεία του, ὅπως ὁμολογεῖ ὁ ἴδιος, εἶναι

ραγδαία. Μέχρι τὸ σημεῖο αὐτὸ τίποτε δὲν τοῦ εἶχε προκαλέσει ἐντύπωση.

Ἡ συνομιλία μὲ τὴν Ἁγία

ΤΑ ΞΗΜΕΡΩΜΑΤΑ τῆς 29ης Ὀκτωβρίου 2002, ὅμως, ἓνα ὄνειρο ἢ ὄραμα ἀλλάζει τὴν ζωὴ του, ἀφοῦ δίνει τὴν ἀπάντησιν σ' αὐτὸ πὺ οἱ γιατροὶ ἀποκάλεσαν ὁμόφωνα θαῦμα.

Νὰ πῶς διηγήθηκε ὁ ἴδιος, τὸ ὄνειρο αὐτό: «Βλέπω μία κοντὴ καὶ πολὺ νεαρὴ κοπέλα, πὺ φοροῦσε ἓνα σκοῦρο γκριζωπὸ ρᾶσο καὶ ἓνα μαντήλι –κάτι σὰν κουκούλα– στὸ κεφάλι, νὰ μὲ πλησιάζει.

Δὲν μποροῦσα, ὡστόσο, νὰ διακρίνω τὸ πρόσωπό της. Ἐξέπεμπε, ὅμως, ἡ παρουσία της μία ἐξαιρετικὴ γλυκύτητα. Περιπατοῦσε χιαστὰ πάνω ἀπὸ ἓνα τεράστιο φίδι, γιὰ τὸ ὁποῖο ἔδειχνε ἀδιαφορία. Ἐντύπωση μοῦ προκαλοῦσε καὶ τὸ χρῶμα τοῦ οὐρανοῦ, ἀλλὰ καὶ τὸ πρωτόγνωρο –ἀλλόκοτο– πρωτοφανὲς φῶς τῆς ἡμέρας.

Πρὶν προλάβω νὰ τὴν ρωτήσω ποιά εἶναι, σταματᾷ σὲ μία ἀπόστασιν 4-5 μέτρων καὶ μοῦ λέει. **“Εἶμαι ἡ Ἁγία Ἀναστασία. Ἐγὼ σὲ ἔσωσα”**. Τὸ ὕφος της ἔδειχνε πῶς δὲν ἔκανε κάτι σπουδαῖο, πιθανὸν γιὰ νὰ μὴν νιώσω ὑποχρεωμένος γιὰ τὴν πράξιν της.

Μὲ ἰδιαίτερα προκλητικὸ καὶ δύσπιστο ὕφος, τὴν ρωτῶ. **“Γιατί μὲ ἔσωσες;”**. Καὶ ἐκεῖνη, μὲ ὕφος πὺ ἔδειχνε πῶς ἀπλῶς ἀκολούθησε κάποια ἐντολή, μοῦ ἀπαντᾷ: **“Γιατὶ μοῦ τὸ ζήτησε ἡ Παναγία”**».

Ὅπως ἀναφέρει ὁ Κώστας, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς συνομιλίας, ἡ παρουσία τῆς Ἁγίας Ἀναστασίας εἶχε δημιουργήσει στὴν ὅλη ἀτμόσφαιρα μία ἐξαιρετικὴ γλυκύτητα.

ΕΚΔΗΛΑ συγκλονισμένος ἀπὸ τὸ ὄνειρο-ὄραμα, ὁ Κώστας σηκώνεται καὶ τηλεφωνεῖ σὲ ἓναν γνωστό του καὶ φίλο του Μοναχό.

Ἐκεῖνος στὴν κυριολεξία ξαφνιάζεται ἀπὸ τὸ πρωινὸ τηλεφώνημα. Ὁ Κώστας ἀποκρύπτει τὸ ὄνειρό του καὶ ἀπλῶς ρωτᾷ τὸν Μοναχό: **«Ξέρεις τίποτε γιὰ κάποια Ἁγία Ἀναστασία;»**.

Ὅπως μᾶς λέει, μέχρι τότε εἶχε ἀκούσει γιὰ τὴν Ἁγία Ἀνα-

στασία, ἀλλὰ οὐδέποτε τὴν εἶχε ἐπικαλεσθεῖ. «Ποιά Ἁγία Ἀναστασία, τὴν Ρωμαία πὺ γιορτάζει σήμερα;», ἀπαντᾷ ὁ Μοναχός.

Ἡ ἀπάντηση τοῦ Μοναχοῦ, συγκλονίζει ἀκόμη περισσότερο τὸν Κώστα. Ἀποφεύγει, ὅμως νὰ πεῖ, ὅ,τιδήποτε γιὰ τὸ ὄνειρο.

Λίγες ἡμέρες ἀργότερα, ὁ Κώστας δέχεται ἕνα τηλεφώνημα ἀπὸ γνωστό του Ἱερωμένο, ὁ ὁποῖος ἐνδιαφέρθηκε νὰ μάθει γιὰ τὴν πορεία τῆς ἀνάρρωσής του.

Κατὰ τὴν συζήτηση, τοῦ ἀναφέρει πὺς ὅταν συναντηθοῦν, θὰ τοῦ ἀναφέρει ἕνα ὄνειρο μὲ τὴν Ἁγία Ἀναστασία τὴν Ρωμαία, προκειμένου νὰ λύσει ὀρισμένες ἀπορίες του.

Ἡ ἐπιμονὴ ὅμως τοῦ Ἱερωμένου, νὰ τοῦ πεῖ περὶ τίνος πρόκειται, ἔκαμψε τὸν Κώστα, πὺ τοῦ εἶπε ἐν τάχει τί εἶχε συμβεῖ.

«Κώστα, ξέρεις πὺ βρίσκομαι αὐτὴ τὴν στιγμή καὶ γιατί ἐπέμεινα νὰ μοῦ πεῖς;», εἶπε ὁ Ἱερωμένος. Καὶ πρόσθεσε, χωρὶς νὰ ἀναμένει ἀπάντηση: «Εἶμαι στὴν Ἱερὰ Μονὴ Γρηγορίου, στὸ Ἅγιο Ὅρος καὶ σὲ λίγο πρόκειται μαζί μὲ ἄλλους προσκυνητὲς νὰ προσκυνήσουμε τὸ Ἅγιο Λείψανό της, τὸ ὁποῖο βρίσκεται στὴν Μονή».

Γιὰ δευτέρη φορὰ ὁ Κώστας συγκλονίζεται. «Καταλαβαίνεις τὸ σὸκ πὺ ἐπάθα», μᾶς λέει.

Ἐπίλογος

ΛΟΓΩ τῆς ἐργασίας του, ὁ Κώστας ἐπισκέπτεται, σχεδὸν σὲ καθημερινὴ βάση, Ἱεροὺς Ναοὺς καὶ Μοναστήρια.

Ἔτσι, τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 2004, ἐξιστοροῦσε σὲ ἕναν Μοναχό, ἔξω ἀπὸ τὴν πύλη τοῦ Μοναστηριοῦ τοῦ στὸ Λουτράκι τῆς Κορινθίας τὸ ὄνειρο.

Κατὰ τὴν διάρκεια τῆς συνομιλίας, περνᾷ κάποιο αὐτοκίνητο. Ὁ ὁδηγός του καὶ ἡ μικρὴ κόρη του ἦταν γνωστοὶ στὸν Μοναχό. Τὸν χαιρετοῦν καὶ καθὼς ἀπομακρύνονται, ὁ Μοναχός λέει στὸν Κώστα: «Ὁ κύριος ..., Κώστα, ἔχει τάμα νὰ χτίσει ἕνα ἐκκλησάκι στὴν περιοχὴ πρὸς τμὴν τῆς Ἁγίας Ἀναστασίας τῆς Ρωμαίας. Καὶ γι' αὐτὸ τὴν κόρη του τὴν ὀνόμασε Ἀναστασία».

Ὅλα αὐτὰ ἔχουν σὴν κυριολεξία προκαλέσει ἀκλόνητα θεμέλια πίστεως στὸν Κώστα καὶ σὴν οἰκογένειά του, ἀλλὰ καὶ στοὺς φίλους του.

Ὁ ἴδιος φροντίζει νὰ μὴν λείπει στὸ Πανηγύρι ποὺ γίνεται πρὸς τιμὴν τῆς Ἁγίας Ἀναστασίας κάθε χρόνο σὴν Μονὴ τοῦ Ὁσίου Γρηγορίου καὶ διατηρεῖ μία σχέση ἐπικοινωνίας μὲ τὴν Ἁγία Ἀναστασία, μέσῳ τῆς καθημερινῆς προσευχῆς του.

Τὸ βέβαιο εἶναι, πὼς αὐτὴ ἡ γνωριμία του μὲ τὴν Ἁγία Ἀναστασία τοῦ ἄλλαξε ὀλόκληρη τὴν ζωὴ. Μέσῳ τῆς γνωριμίας αὐτῆς, ἔθεσε προτεραιότητα στὸ θέλημα τοῦ Χριστοῦ καὶ βιώνει καθημερινὰ τὸ θαῦμα τῆς Ὁρθόδοξης Πίστεως. Δόξα τῷ Θεῷ!

(*) Ἐφημερ. «Στύλος Ὁρθοδοξίας», Φύλλο 62/Νοέμβριος 2005, σελ. 16-17. Ἐπιμέλ. ἡμετ.